

гора. Щомъ навлѣзе въ гората, той спрѣ на единъ кръстопѣтъ, подъ една дива круша да отпочине магарето, че пакъ. Посегна дѣдото да откъсне една круша да разхапи. И видѣ на клона гнѣздо. Гургулица една измѣтила пиленца, стои въ гнѣздото и си ги гледа. Захортува стареца на божията птичка:

— Знаешъ ли кжде отивамъ. На Божия гробъ. Много е далечъ. Хиляда села трѣбва да мина. Я ми обади, кой пѣтъ да хвана. Ти всѣка есенъ, когато слани ослана гората, ходишъ тамъ и пакъ идешъ на пролѣтъ. Азъ съмъ старъ челякъ, а магарето ми е неопитно. Купихъ го отъ единъ циганинъ преди месецъ. И то не знае пѣтя. Ако ми го обадишъ, ще ти донеса водица отъ Светата рѣка. Ей го щѣкълцето!

Стареца извади отъ пазва едно малко ракиено шише и го показа на птичката. Той продължи:

— Тя е много хубава вода. Ще порѣся съ нея гнѣздото да ти сж здрави дечицата. Чуваешъ ли, хей, какво ти думамъ! — повиши дѣдо Илийко гласа си.

Тогава гургулицата се уплаши и размаха криле. Стареца бутна магарето:

— Хайде, Сивчо! Надолу. Тя ще ни покаже пѣтя. И азъ тѣй мислѣхъ: надолу ще да е.

Вървѣха що вървѣха, изведнажъ пѣтя се свърши и магарето спре: — рѣка. Голѣма рѣка, широка рѣка. На брѣга на рѣката седналъ единъ божекъ. Брадясалъ, окърпенъ съ малки черни очи. Божека стана.

— Отколе тѣ чакамъ, най-сетне. Кжде си поелъ ни въ туй, ни въ онуй време по жѣтва?

— Отадямъ на Божия гробъ.

— На Божия гробъ ли? Ами и азъ тамъ. Казаха ми нашенци, да не стоя въ села, ами да замина за Божия гробъ, защото отъ тамъ просецитѣ донасяли пълни торби съ парички. Искашъ ли двама да ходиме?